

Søren Andersen: Jeg takker for det svar, den højtærede minister gav. Jeg beklager, at jeg har brugt ordet løfte, men når jeg gjorde det, var det under hensyn til, at man fra forskellig side vist har ment, at der var givet et løfte. Jeg vil gerne føje til, at der burde være givet et løfte.

Jeg vil gerne stille et tillægsspørgsmål: vil den højtærede minister foranledige, at de forhandlinger, der føres såvel herhjemme som på nordisk basis, så hurtigt som muligt føres til ende? Samtidig vil jeg gerne understrege ønsket om, at man over for offentligheden kan skabe en vis sikkerhed for, at redningsvæsenets forskellige faktorer samarbejder så effektivt, som det er muligt, for det kan ikke nægtes, at de udtalelser, som søredningsvæsenets chef, viceadmiral Pontoppidan, har fremsat for ganske nylig i retning af, at visse statsskibe undertiden vægrer sig ved at deltage i eftersøgningsarbejdet efter savnede både, har vakt både uro og forundring.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Jeg kan uden videre på den givne foranledning bekræfte, at jeg skal gøre, hvad jeg kan for at få fremskyndet de forhandlinger, der føres både herhjemme og på nordisk basis.

Med hensyn til samarbejdet mellem den danske redningstjenestes forskellige grene og så dem, der ikke hører ind under fiskeriministeriet, er jeg naturligvis absolut enig med det ærede medlem om — det må enhver være — at det er afgørende vigtigt, at de arbejder på en effektiv måde, og at der er et nært samspil om udnyttelsen af de midler, der er stillet til rådighed under de forskellige ressortministerier. Jeg tror, jeg skal nøjes med at sige

Formanden: Det er nødvendigt, at der er mere ro i salen. Der er folk, der skal arbejde her, og de kan ikke arbejde i den støj.

Fiskeriministeren (A. C. Normann): Jeg skal blot sige til slut, at jeg tror, det indtryk, som samspillet mellem disse forskellige grene af redningstjenesten har efterladt i befolkningen, ikke er rigtigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til fiskeriministeren:

„Ågter ministeren efter de sidste ulykker på havet at fremskynde sine bestræbelser for at skaffe et redningsskib til Skagerrak og Egersundområdet?“

Vivike: Mit spørgsmål er i nogen grad nu allerede besvaret gennem den højtærede fiskeriministers svar på det foregående spørgsmål.

I den tid, jeg inden for det politiske arbejde har haft med fiskeriet at gøre, har det været mit indtryk, at den højtærede fiskeriminister har været interesseret i at skaffe et redningsskib til hjælp for de mange kuttere i Skagerrak og Egersundområdet. Jeg ved udmærket godt, at spørgsmålet behandles i fiskerikommissionens underkommission, og at ministeren derfor ikke har helt frie hænder. Der har jo også — og det har medvirket til forsinkelsen — været lidt uenighed mellem fiskeriorganisationernes repræsentanter om karakteren af dette redningsskib, som af alle er ønsket.

Efter nogen drøftelse om sagen besluttede underkommissionen, som nævnt af den højtærede minister, den 1. februar at anmode ministeriet om at søge forbindelse med Norge og Sverige for at undersøge, hvilke muligheder der var for at løse spørgsmålet sammen med de to lande, som fisker i samme område.

Mit spørgsmål må altså nærmere betegnet gå ud på, om den højtærede minister efter de mange ulykker på havet vil gøre sit til at forcere disse undersøgelser. Den løsning, som jeg ville finde ideel, var, at en kombination af rednings- og værkstedsskib følger flåden og på stedet kan udbedre maskinskader, eller hvilke andre skader der kan opstå om bord på en fiskerkutter, herunder skader på mandskabet. Hvis kutterne kan få skaderne udbedret på stedet i stedet for at skulle slæbes hjem, vil der kunne spares både tid og penge. Nationaløkonomisk set vil det altså være en god foranstaltning at bygge et redningsskib, idet det snart vil kunne indtjene sig selv. Men det afgørende er dog, at menneskeliv spares.

Da det drejer sig om hurtig handling, vil det, indtil denne tanke realiseres, være en løsning at foretage en ombygning af hav-